

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.P. Thomæ Młodzianowski, Poloni, Societatis Jesu,
Prælectionum Theologicarum Tomus ...**

De Peccatis Et Gratia, Fide, Spe, Et Charitate

Młodzianowski, Tomasz

Moguntiae, 1682

Diff. III. Solvuntur objectiones.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-82969](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-82969)

sibilem substantiam, etiam de ratione substantiæ supernaturalis erit excedere omnem substantiam possibilem, cum ergo substantiæ supernaturali non possit competere superantia omnis possibilis substantiæ creatæ, quia hoc ipso superaret seipsam, fit, ut illi nec supernaturalitas competere possit.

PROBATUR 3. Substantia supernaturalis non potest esse supra omnem substantiam creabilem, & tamen deberet esse, ut assimebat 5. Implicantia. Ergo implicat: quia quod non potest id esse, quod debet esse, omnino implicat esse: si enim non implicaret, hoc ipso posset esse. Antec. quoad 1. partem jam supponitur probatum. Et certe si de illa substantia supernaturali verum esset dicere, omnem substantiam creabilem superat, vera etiam erit hæc æquipollens, nullam substantiam creabilem non superat. Ergo etiam superat seipsam; quod illatum probatur; quia si non superaret seipsam, vera esset hæc propositio, aliquam substantiam nempe seipsam non superat, vera autem esse non potest; quia aliàs falsa esset illa universalis, omnem superat: quæ tamen dicitur esse vera.

Quod autem deberet esse substantia supernaturalis supra omnem substantiam creabilem, adeoque etiam supra seipsam, hoc inde probatur, quia si non esset supra seipsam id ideo esset: quia in categoria substantiæ creatæ, esset, ut dicebatur in Responsione, substantia supernaturalis membrum oppositum, cuicunque naturæ creatæ; quæ sola deberet superari; sed hoc necdum excusat; ne substantia supernaturalis sit supra seipsam, quod ipsum probatur; quia licet ex aliqua formatione categoriæ opponendo supernaturale naturali, non sequatur substantiam supernaturalem esse supra seipsam tamen si formetur categoria, ut sic supernaturalis divisibilis in substantiam supernaturalem; & accidens supernaturale, sequitur substantiam supernaturalem esse supra seipsam; quod ipsum probatur: quia illud genus quod divideretur in substantiam, & accidens supernaturale; esset excessus supra omnem substantiam creabilem, ut deposcit definitio supernaturalis, quod genus, quia deberet prædicari etiam de substantia supernaturali, hoc ipso inferretur illam debere esse supra seipsam; quia supra omnem substantiam creabilem. Concedo quidem id implicare, sed sequitur implicantia, ex tua positione. Rursus bene arguitur implicare numerum finitum majore omnibus finitis: quia esset major seipso. Ergo etiam bene arguitur, esse impossibilem substantiam excedentem omnem creabilem: quia superaret seipsam; ex definitione autem ut sic supernaturalis, debet superare supernaturale, omnem substantiam creabilem. Respiciunt hæc omnia id principium, quod Ens supernaturale non possit definiri per præcisam superantiam cujuscunq; substantiæ cum addito na-

turalis; cum enim hæc ly naturale sumatur pro contrapposito supernaturali, de hoc ipso quaeritur in quo stet, unde ly illud substantia naturalis, vel est prædicabile de substantia supernaturali vel non? Si non prædicabile, ostende constitutiva illius, & conceptum. Si prædicabile, adhuc erit supra seipsam. Cumque adhuc illi ipsi substantiæ supernaturali sit naturale habere hanc naturam, si supernaturale est supra substantiam, naturalem, erit etiam supra eam, quæ competit substantiæ supernaturali, illaque, consequenter erit supra se ipsam.

DIFFICULTAS III.

Solvuntur Objectiones.

OBJECIT 1. Ripalda, d. 23. n. 9. Non repugnat substantia habens connexionem cum gratia justificante, talis autem esset intrinsecè supernaturalis: supernaturalitas enim consistit in connexionem rei cum gratia justificante. Major probatur: Substantia ordine transcendenti, aut identitate reali connexa cum gratia sanctificante, non continet suo conceptu quidditativo perfectionem infinitam sed finitam: neque enim desiderat illa connexio infinitatem termini, aut rationem modi, quippe accidentia creatæ, possunt aliqua bona supernaturalia intrinsecè, unire sibi. Quod si hæc connexio non continet in suo conceptu perfectionem infinitam. Cur non poterit tribui creaturæ.

RESPONDETUR. Imprimis per ea quæ in simili dicta sunt. An visio Dei possit esse alicui intellectui naturalis. Insuper hæc adduntur. Imprimis quod supponat conceptum supernaturalitatis stare in ordine ad gratiam, quod negatum. Deinde talis ordo deiceret quidem gratiam à conditione supernaturalis: jam enim non excederet exigentiam substantiæ creatæ; sed non apparet quod hoc ipso jam statueret illam substantiam in ratione supernaturalis. Hujusque ratio est: quia definitio supernaturalis, est prædictus excessus; quam definitionem tu aliunde non impugnas. Deinde potest ostendi repugnantia in dicta substantia, non quidem ex prædicato infinitudinis; sed aliunde. Sicut in hirco-cervo est repugnantia, & non ex titulo infinitudinis; esset autem hæc repugnantia: quia & exigeret gratiam, supernaturalem, ut supponitur, & non exigeret: quia quod exigitur necessario, ab aliqua substantia, hoc ipso non est supernaturale, ut definitio ostendit quam tu aliunde non impugnas. Deinde & emanaret ex se illam gratiam, illa substantia ut supponitur, & non emanaret: quia in priori ante emanandum, nõ esset per quid constitueretur in ratione superantis, superantiæ ad supernaturalitatem requisita. Responderi etiã potest ad implicantias assignatas, quia sc. illa substantia; de qua dicitur, & esset

supernaturalis, exigeret enim gratiam, & non esset supernaturalis ob rationes adlatas.

ADDO. Discurrendo de classe supernaturalium; sunt aliqua supernaturalia, quæ hic & nunc sunt supernaturalia, sed absolute possent alias haberi; & hæc sunt naturalia quoad entitatem. Deinde sunt aliqua supernaturalia, quorum similia possunt esse naturalia ordine excepto v. g. Amor Dei super omnia potest esse & naturalis & supernaturalis. Denique sunt aliqua supernaturalia quæ non tantum secundum ordinem, sed nec secundum speciem possunt similia haberi. Talis est visio Dei, unio Hypostatica &c. Quod autem possibilis sit classis talis Ratio est. Tum quia. Quamvis possint esse similes in aliquibus sensationes intellectionibus quoad perceptiones objectorum, dantur tamen tales attingentia intellectuales, quarum similes in specie, nunquam haberi possent & principiari a sensu; nam nunquam sentiri potest spiritus, intelligi potest. Ergo etiam dabuntur aliqua supernaturalia, quibus etiam quoad speciem, non possunt similia responderenaturalia. Tum quia. Entium supernaturalium conditio innotescit nobis ex S. Auctoritate, & quia cum dicitur, amor sicut oportet, est supernaturalis: bene inferitur nulli naturæ esse naturalem; ita quia sine addito, sine ly sicut oportet, visio Dei dicitur esse supernaturalis, Unio item hypostatica, sit ut semper sit supernaturalis. Tum quia. Quando ex dignitate objecti & Termini taxatur supernaturalitas, impossibile erit quodcumque versans circa illud objectum non esse supernaturale; nam idem manens idem, semper facit idem, & hoc ipso non ex objecto taxaretur supernaturalitas; quia autem ex Deo prout est in se, taxatur supernaturalitas visionis, hinc fit ut Deum prout est in se, nulla naturalis notitia attingere possit. Et sic semper est; Unio Hypostatica supernaturalis; quia semper manet eadem dignitas Dei alligandi substantialiter.

OBJICIT 2. Possibilis est creatura, cui sit connaturalis patratio miraculorum. Ergo etiam possibilis erit creatura supernaturalis.

RESPONDETUR. Neg. Conf. si procedat de miraculis quoad modum, quæ cum sint in entitate naturalia, possunt saltem nobilioris substantiæ vires non excedere, nullaque in hoc est implicancia, quæ affertur pro Conseq. Si autem Antec. procedat de miraculis quoad substantiam supernaturalibus, Negandum est.

OBJICIUNTUR 3. Paritates aliqua.

1. POTEST dari accidens supernaturalis. Ergo & substantia.

RESPONDETUR. Disparitatem esse: quia accidens habet unde desumat suam supernaturalitatem: nempe ab excessu omnis substantiæ creatæ & creabilis, quas excedendo, non excedit seipsam: jam autem, non habet unde desumat suam supernaturalitatem, substantia supernaturalis.

2. PARITAS. Potest dari aliquid substantiale supernaturale. Ergo poterit dari & substantia supernaturalis.

RESPONDETUR. Disparitatem esse, quia ratio supernaturalitatis inclusa in aliquo substantiali v. g. subsistentia supernaturali si datur, potest desumi ab eodem principio a quo desumitur ratio supernaturalis accidentium, nempe ab excessu supra omnem substantiam creatibilem, quin tamen illud substantiale excedat seipsum; non potest autem similis excessus ostendi in substantia supernaturali, a quonam desumatur.

3. PARITAS est ex Ripalda. Non implicat forma substantialis exigens naturam suam subiectum in quo agat, & non exigatur ab ipso, sicut est possibilis forma accidentalis exigens subiectum, cum tamen subiectum non exigat illam, hæc autem forma esset supernaturalis: non enim illam exigeret subiectum. Ergo non implicat substantia supernaturalis.

RESPONDETUR. Eo casu & non exigeret subiectum illam formam ut supponitur, & exigeret: quia vel ordinaretur ad constituendum cum illa forma compositum substantiale, vel non ordinaretur: si non ordinaretur. Ergo non erit illa forma substantialis, quia hæc ordinatur ad compositum substantiale. Si autem ordinaretur, hoc ipso exigeretur: quia aliarum formarum exigentia saltem sub disjunctione, est prædicta ordinatio. Deinde illa forma & esset supernaturalis, ut supponitur, & non esset propter implicancias adlatas.

Q U Æ S T I O II.

An Deus sit substantia supernaturalis.

EST quæstio ferme de voce. Caterum Deum esse substantiam supernaturalem tenet uterque Suar. & plures alii ex RR. Negat Arriaga & Salaz. cum Aug. Lib. 12. de Civ. Dei & Damasc. epist. 4. cap. 10. Ut distinctius procedatur.

ASSERO I. Respectu sui met ipsius Deus non potest dici substantia supernaturalis, seu sibi met ipsi supernaturalis.

RATIO I. Implicat aliquid sibi met ipsi esse supernaturale: quia & esset sibi met ipsi supernaturale, ut supponitur, & non esset: quia nihil est supra seipsum: deberet autem supernaturale sibi met ipsi; esse supra seipsum: nam quacumque formalitate cogitabis, illud non esse supra seipsum, ostendes sibi met ipsi non esse supernaturale: quia debitum sui esse, sibi met ipsi non est superans.

RATIO 2. est a posteriori. Quia etiam, esse gratiam supernaturalem, non est illi supernaturale, sed naturale. Imò exigeret gratia aliunde supernaturalisari, si ipsa non esset sibi naturalis: quia sicut homini non est naturalis gratia, indi-

R. P.
THE MLC
ZIANOWS
Tom de
D. VI